

LBRIS

We know
books

JULIA QUINN

BRIDGERTON

PENTRU UN SĂRUT

POVEȘTEA LUI HYACINTH

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA

București

Capitolul 1

Au trecut zece ani și o întâlnim pe eroina noastră, care, trebuie să spunem, n-a fost niciodată cunoscută ca fiind timidă și retrasă. Scena este spectacolul muzical anual Smythe-Smith, cam cu zece minute înainte ca domnul Mozart să înceapă să se răsucească în mormântul său.

– De ce ne facem asta? se întreabă cu voce tare Hyacinth Bridgerton.

– Pentru că suntem oameni buni, amabili, răspunse cumnata ei, așezându-se – Dumnezeu să le ajute! – pe rândul din față.

– Ai fi zis, insistă Hyacinth privind la scaunul gol de lângă Penelope cu același entuziasm cu care s-ar uita la un arici de mare, că ne-am învățat lecția anul trecut. Sau poate în anul anterior. Sau poate chiar...

– Hyacinth? zise Penelope.

Hyacinth întoarse privirea spre Penelope, ridicând întrebătoare dintr-o sprânceană.

– Stai jos!

Hyacinth oftă. Dar se așeză.

Spectacolul muzical Smythe-Smith. Din fericire, avea loc o dată pe an, pentru că Hyacinth era destul de sigură că avea nevoie de 12 luni întregi pentru ca urechile ei să-și revină.

Hyacinth oftă din nou, de data asta mai tare decât data trecută.

– Nu sunt complet sigură că eu sunt bună sau amabilă.

– Nici eu nu sunt, răspuse Penelope, dar chiar și așa am hotărât să am încredere în noi.

– Destul de amabil din partea ta, zise Hyacinth.

– Așa credeam și eu.

Hyacinth se uită pieziș la ea.

– Desigur, nu este ca și cum aveai de ales.

Penelope se întoarce de pe locul ei, mijind ochii.

– Adică?

– Colin a refuzat să te însoțească, nu-i așa? spuse Hyacinth cu o expresie vicleană.

Colin era fratele lui Hyacinth și se căsătorise cu Penelope cu un an mai devreme.

Penelope închise gura, formând o linie fermă.

– Ce-mi place când am dreptate! exclamă triumfătoare Hyacinth. Ceea ce-i bine, pentru că am dreptate des.

Penelope doar se uită la ea.

– Știi că ești nesuferită.

– Normal. Hyacinth se aplecă spre Penelope cu un zâmbet malițios. Dar oricum mă iubești, recunoaște-o!

– Nu recunosc nimic până la sfârșitul serii.

– După ce surzim amândouă?

– După ce vedem dacă te-ai comportat frumos.

Hyacinth râse.

– Ai intrat în familie. Trebuie să mă iubești. Este o obligație contractuală.

– Ciudat cum nu-mi amintesc asta în jurămintele de căsătorie.

– Ciudat cum eu îmi amintesc perfect, răspuse Hyacinth.

Penelope se uită la ea și râse.

– Nu știi cum reușești, Hyacinth, zise ea, dar oricât ai fi de exasperantă, cumva reușești mereu să fii fermecătoare.

– Este cel mai mare dar al meu, rosti cu modestie Hyacinth.

– Păi, primești puncte în plus că ai venit cu mine în seara asta, zise Penelope, mângâind-o pe mână.

– Normal, răspuse Hyacinth. Pe cât sunt eu de nesuferită, sunt de fapt întruparea bunătății și a amabilității.

Și va trebui să fie, se gândi ea, în timp ce se uita la imaginea ce se desfășura pe mica scenă improvizată. Un alt an, un alt spectacol muzical Smythe-Smith. Încă o ocazie să afle în câte feluri putea cineva să-și bată joc de o partitură perfectă. În fiecare an Hyacinth jura că nu va mai participa, apoi în fiecare an se trezea la eveniment, zâmbind încurajator către cele patru fete de pe scenă.

– Măcar anul trecut am putut să stau în spate, zise Hyacinth.

– Da, așa este, răspunse Penelope, întorcându-se spre ea cu ochii bănuitori. Cum ai reușit asta? Eu, Felicity și Eloise am fost toate în față.

Hyacinth ridică din umeri.

– O vizită la toaletă la momentul oportun. De fapt.

– Să nu îndrăznești să încerci asta în seara asta, o avertiză Penelope. Dacă mă lași aici singură...

– Nu-ți face griji, zise oftând Hyacinth. Sunt aici să rămân. Dar, adăugă ea, arătând cu degetul într-un gest pe care mama ei l-ar fi definit cu siguranță nepotrivit pentru o lady, vreau ca devotamentul meu să fie remarcat corespunzător.

– De ce, întrebă Penelope, am senzația că ții scorul la ceva și că, atunci când mă voi aștepta mai puțin, îmi vei sări în față, solicitând un favor?

Hyacinth se uită la ea și clipi.

– De ce ar trebui să sar?

– Ah, uitate, zise Penelope, după ce se uită la cumnata ei de parcă era nebună, vine Lady Danbury.

– Doamnă Bridgerton, zise Lady Danbury sau mai degrabă lătră. Domnișoară Bridgerton.

– Bună seara, Lady Danbury, rosti Penelope către contesa în vârstă. V-am păstrat un loc pe rândul din față.

Lady D. miji ochii și-o împunse ușor în gleznă cu bastonul ei.

– Mereu te gândești la alții, nu-i așa?

– Desigur, obiectă Penelope. N-aș îndrăzni să...

– Ha! făcu Lady Danbury.

Hyacinth se gândi că era silaba preferată a contesei.

– Dă-te mai încolo, Hyacinth, ordonă Lady D. O să stau între voi. Hyacinth se mută ascultătoare un scaun mai spre stânga.

– Tocmai chibzuiam la motivele pentru care participăm, zise ea în timp ce Lady Danbury se așeza pe locul ei. Eu, una, n-am găsit nici unul.

– Nu pot să vorbesc în numele tău, zise Lady D. către Hyacinth, dar ea – la asta arătă cu capul spre Penelope – este aici din același motiv ca mine.

– Pentru muzică? întrebă Hyacinth, poate un pic cam prea politicos.

Lady Danbury se întoarse înapoi spre Hyacinth, pe chipul ei apărând ceea ce ar fi putut să fie un zâmbet.

– Mereu mi-a plăcut de tine, Hyacinth Bridgerton.

– Și mie de dumneavoastră, răspuse Hyacinth.

– Bănuiesc că asta-i pentru că vii și-mi citești din când în când, zise Lady Danbury.

– În fiecare săptămână, îi reaminti Hyacinth.

– Din când în când, în fiecare săptămână... pff! Lady Danbury tăie aerul cu mâna într-un mod indiferent. Este la fel dacă nu-i un efort zilnic.

Hyacinth consideră că era mai bine să nu vorbească. Lady D. ar găsi sigur o cale să-i întoarcă vorba într-o promisiune de a o vizita în fiecare după-amiază.

– Și aș putea să adaug, zise pufnind Lady D., că săptămâna trecută ai fost foarte nemiloasă când ai lăsat-o pe biata Priscilla atârând pe o stâncă.

– Ce citești? întrebă Penelope.

– *Domnișoara Butterworth și baronul nebun*, răspuse Hyacinth. Și nu atârna. Încă.

– Ai citit înainte? întrebă Lady D.

– Nu, zise Hyacinth dându-și ochii peste cap. Dar nu mi-e greu să prevăd. Domnișoara Butterworth a atârnat deja de o clădire și de un copac.

– Și este încă în viață? întrebă Penelope.

– Am zis că a atârnat, nu că a fost spânzurată, mormăi Hyacinth. Din păcate.

– Chiar și așa, interveni Lady Danbury, a fost foarte nepoliticos din partea ta să mă lași pe *mine* agățată.

– Acolo a terminat autorul capitolul, răspuse fără regrete Hyacinth, și apoi, nu-i răbdarea o virtute?

– Categorical nu, rosti cu tărie Lady Danbury, și dacă tu crezi asta, ești mai puțin femeie decât credeam eu.

Nimeni nu înțelegea de ce Hyacinth o vizita pe Lady Danbury în fiecare marți și-i citea, dar ei îi făceau plăcere după-amiezile ei cu contesa. Lady Danbury era arțăgoasă și sinceră până în măduva oaselor, iar Hyacinth o adora.

– Voi două împreună sunteți o amenințare, remarcă Penelope.

– Scopul meu în viață, anunță Lady Danbury, este să fiu o amenințare pentru cât mai mulți oameni posibil, așa că voi primi asta ca pe un compliment, doamnă Bridgerton.

– De ce oare, se întrebă Penelope, îmi spuneți „doamnă Bridgerton“ doar când vă dați cu părerea în stil mare?

– Sună mai bine așa, zise Lady D., subliniindu-și remarca cu o bufnitură sonoră de baston.

Hyacinth rânji. Când va fi bătrână voia să fie ca Lady Danbury. Adevărul era că îi plăcea mai mult de contesa mai în vârstă decât de mulți dintre oamenii de vârsta ei pe care îi cunoștea. După trei ani pe piața matrimonială, Hyacinth începea să fie cam sătulă de aceiași oameni zi de zi. Ceea ce cândva fusese palpitant – balurile, petrecerile, pețitorii – ei bine, încă era plăcut –, măcar asta trebuia să o recunoască. Desigur, Hyacinth nu era una dintre acele fete care se plâneau de toată averea și privilegiile pe care era forțată să le îndure.

Dar nu era același lucru. Nu-și mai ținea respirația de fiecare dată când intra într-o sală de bal. Și un dans era acum un simplu dans, nu mai era mișcarea magică de învârtire cum fusese în anii trecuți.

Își dăduse seama că entuziasmul se pierduse.

Din păcate, de fiecare dată când îi pomenea despre asta mamei ei, răspunsul era să-și găsească un soț. Asta ar schimba totul, se chinuia să sublinieze Violet Bridgerton.

Într-adevăr.

Mama lui Hyacinth renunțase de mult să pretindă că-i subtilă când venea vorba de statutul de domnișoară al celei de-a patra și ultima dintre fetele ei. Se transformase într-o cruciadă personală, se gândi sumbru Hyacinth.

Uitați de Ioana d'Arc. Mama ei era Violet din Mayfair, și nici molima, nici ciurma, nici un iubit perfid nu ar opri-o din misiunea ei de a-și vedea toți cei opt copii fericiți căsătoriți. Mai rămăseseră doi, Gregory și Hyacinth, dar Gregory avea încă doar 24 de ani, ceea ce era (destul de nedrept după părerea lui Hyacinth) o vârstă perfect acceptabilă pentru un domn să rămână burlac.

Dar Hyacinth la 22? Singurul lucru care evitase prăbușirea completă a mamei ei fusese faptul că sora ei mai mare Eloise așteptase până la mărtașa vârstă de 28 de ani ca să se mărite. Prin comparație, Hyacinth era practic încă bebeluș.

Nimeni nu putea să spună că Hyacinth era fată bătrână fără speranță, dar până și ea trebuia să recunoască faptul că se apropia de acea poziție. De la debutul ei în urmă cu trei ani primise câteva cereri în căsătorie, dar nu așa de multe cum s-ar fi crezut, ținând cont de cum arăta – nu era cea mai frumoasă fată din oraș, dar cu siguranță arăta mai bine decât cel puțin jumătate din ele – și de averea ei – din nou, nu cea mai mare zestre de pe piață, dar cu siguranță suficientă cât să atragă atenția unui vânător de avere.

Și relațiile ei erau aproape impecabile. Fratele ei era, așa cum tatăl lor fusese înaintea lui, viconte Bridgerton și, deși poate că titlul lor nu era probabil cel mai înalt din țară, familia era foarte populară și avea influență. Și dacă asta nu era suficient, sora ei Daphne era ducesa de Hastings și sora ei Francesca era contesa de Kilmartin.

Dacă un bărbat voia să se alinieze cu cele mai puternice familii din Marea Britanie, putea să nimerească mult mai rău decât Hyacinth Bridgerton.

Dar dacă te opreai să te gândești la cererile primite de ea, ceea ce Hyacinth nu dorea să admită că făcuse, lucrurile începeau să pară incriminatorii.

Trei cereri în primul sezon.

Două în al doilea.

Una anul trecut.

Și nici una până la acest moment de data asta.

Se putea argumenta doar că scădea în popularitate. Doar dacă cineva era suficient de prost și să argumenteze, caz în care Hyacinth ar trebui să treacă de partea cealaltă, în pofida faptelor și a logicii.

Și probabil că ar câștiga discuția. Era rar bărbatul – sau femeia – care putea să o întrecă la inteligență, discurs sau la dezbatere pe Hyacinth Bridgerton.

Într-un rar moment de autorefecție, își zisese că asta s-ar putea să aibă legătură cu motivul pentru care cererile în căsătorie se diminueaseră într-un ritm așa de alarmat.

Oricum ar fi, se gândi ea, privind la fetele Smythe-Smith învârtindu-se pe mica platformă ridicată în fața încăperii. Nu este ca și cum ar fi acceptat vreuna dintre cele șase cereri în căsătorie. Trei fuseseră vânători de avere, doi niște proști și unul fusese de-a dreptul plictisitor.

Mai bine să rămână nemăritată decât să se lege de cineva care o plictisea până la lacrimi. Până și mama ei, pețitoare înrăită cum era, nu putea să o contrazică aici.

Și în ceea ce privea cel de-al patrulea ei sezon – ei bine, dacă domniile Angliei nu puteau aprecia valoarea inerentă a unei femei inteligente, care știa ce voia, atunci asta era problema lor, nu a ei.

Lady Danbury bătu cu bastonul în podea, ratând la mustață piciorul drept al lui Hyacinth.

– L-a văzut vreuna din voi pe nepotul meu? zise ea.

– Care nepot? întrebă Hyacinth.

– Care nepot, repetă nerăbdătoare Lady D. Care nepot? Singurul de care-mi place adică.

Hyacinth nici nu se deranjă să-și ascundă șocul.

– Domnul St. Clair vine în seara asta?

– Știu, știu, zise Lady D. Nici mie nu-mi vine să cred. Aștept să se deschidă cerul și să apară o rază de lumină cerească.

Penelope își încreți nasul.

– Cred că asta s-ar putea să fie o blasfemie, dar nu sunt sigură.

– Nu este, zise Hyacinth, fără să se uite la ea măcar. Și de ce vine? Lady Danbury zâmbi lent. Ca un șarpe.

– De ce ești așa de interesată?

– Eu *mereu* sunt interesată de bârfe, răspunse chiar sincer Hyacinth. Despre oricine. Ar trebui să știți asta deja.

– Prea bine, zise Lady D., oarecum țâfnoasă după ce fusese contrarată. Vine pentru că l-am șantajat.

Hyacinth și Penelope se uitară la ea cu niște sprâncene ridicate identic.

– Foarte bine, cedă Lady Danbury, dacă nu-i șantaj, atunci este o mare doză de vinovăție.

– Desigur, mormăi Penelope.

Iar Hyacinth zise în același timp:

– *Așa* are mult mai mult sens.

Lady D. oftă.

– S-ar putea să-i fi spus că nu mă simțeam bine.

Hyacinth se îndoia.

– *S-ar putea?*

– I-am zis, recunosc Lady D.

– Înseamnă că v-a ieșit foarte bine dacă l-ați convins să vină în seara asta, zise admirativ Hyacinth.

Trebuia apreciat talentul de a dramatiza al lui Lady Danbury, mai ales când avea drept rezultat manipularea așa de impresionantă a oamenilor din jurul ei. Era un talent pe care și Hyacinth îl cultiva.

– Nu cred că l-am mai văzut vreodată la un eveniment muzical, remarcă Penelope.

– Hmpf, mormăi Lady D. Sunt sigură că nu-s destule femei ușoare pentru el.

Din partea oricui altcuiva ar fi fost o declarație șocantă. Dar era vorba de Lady Danbury, și Hyacinth (și restul nobilimii, de fapt) se obișnuise de mult cu modul ei destul de uimitor de a vorbi.

Și apoi trebuia să te gândești și la bărbatul respectiv.

Nepotul lui Lady Danbury era tocmai faimosul Gareth St. Clair. Deși, se gândi Hyacinth, probabil că nu era complet vina lui că-și dobândise așa o reputație de păcătos. Erau destui alți bărbați care se comportau cu aceeași lipsă de decență și nu puțini erau frumoși precum păcatul, dar Gareth St. Clair era singurul care reușea să le combine pe amândouă cu asemenea succes.

Dar reputația lui era îngrozitoare.

Era cu siguranță la vârsta însurătorii, dar niciodată, nici măcar o dată, nu vizitase o tânără lady bine-crescută acasă la ea. Hyacinth era destul de sigură de *asta*; dacă ar fi lăsat numai impresia că ar fi curtat pe cineva, zvonurile s-ar fi împrăștiat ca focul. Și mai mult, Hyacinth ar fi auzit de la Lady Danbury, care adora bârfa mai mult decât ea.

Și apoi, desigur, mai era chestiunea tatălui lui, Lord St. Clair. Se știa destul de bine că erau înstrăinați, deși nimeni nu știa de ce. Hyacinth credea că faptul că Gareth nu-și etala în public greutățile din familie vorbea frumos despre el – mai ales că ea îl cunoscuse pe tatăl lui și-l considera un bătăran, ceea ce o făcea să creadă că, indiferent care era problema, nu era din vina tânărului St. Clair.

Dar întreaga afacere îi oferea un aer misterios bărbatului deja charismatic și, după părerea lui Hyacinth, îl făcea să fie o adevărată provocare pentru domnișoarele din nobilime. Nimeni nu prea știa cum să-l perceapă. Pe de o parte, mamele își îndepărtau fetele; cu siguranță o legătură cu Gareth St. Clair n-avea cum să îmbunătățească reputația unei fete. Pe de altă parte, fratele lui murise la o vârstă tragic de tânără, cu aproape un an în urmă, și acum el era moștenitorul titlului de baron. Ceea ce nu-l făcea decât o figură mai romantică – și mai de dorit. Luna trecută Hyacinth văzuse o fată leșinând – sau măcar prefăcându-se –, când el binevoise să participe la balul Bevelstoke.

Fusese îngrozitor.

Hyacinth încercase să-i spună piticaniei proaste că el se afla acolo doar pentru că bunica lui îl obligase și pentru că, desigur, tatăl

lui nu era în oraș. Până la urmă, toată lumea știa că el umbla numai cu cântărețe de operă și actrițe, și cu siguranță nu cu domnișoarele întâlnite la balul Bevelstoke. Dar fata nu putuse fi scoasă din starea ei emoțională și până la urmă se prăbușise pe un divan din apropiere într-o postură suspect de grațioasă.

Hyacinth fusese prima care găsisese oțetul și i-l băgase sub nas. Serios, anumite comportamente nu puteau fi tolerate.

Dar în vreme ce stătea acolo, trezind piticania proastă cu mirosul urât, îl văzuse uitându-se la ea în modul acela vag batjocoritor al lui și nu putea să scape de senzația că el o credea amuzantă.

Cam cum ei i se păreau amuzanți copiii mici și câinii mari.

Inutil să spunem că nu percepuse atenția lui ca pe un compliment deosebit, oricât de trecătoare fusese.

– Hmph!

Hyacinth se întoarse spre Lady Danbury, care încă își căuta nepotul prin încăpere.

– Nu cred c-a ajuns încă, zise Hyacinth, apoi adăugă în șoaptă: N-a leșinat nimeni.

– Eh? Ce ai zis?

– Am zis că nu cred că a ajuns încă.

Lady D. miji ochii.

– Asta am auzit.

– Doar asta am spus, minți Hyacinth.

– Mincinoaso!

Hyacinth se uită dincolo de ea, la Penelope.

– Mă tratează chiar îngrozitor, știai asta?

Penelope ridică din umeri.

– Cineva trebuie să o facă.

Pe chipul lui Lady Danbury apăru un zâmbet larg, se întoarse spre Penelope și îi spuse:

– Acum, trebuie să întreb... Se uită spre scenă, lungindu-și gâtul în timp ce mizea ochii spre cvartet. La violoncel este aceeași fată ca anul trecut?

Penelope încuviință tristă din cap.

Hyacinth se uită la ele.